

Spomienka a proroctvo

*Úvaha nad apoštolským listom Jána Pavla II.
"Novo Millennio Ineunte"*

Otec Fernando QUINTANO
Generálny direktor

Ú v o d

10. novembra 1994 Svätý Otec podpísal apoštolský list Tertio Millennio Adveniente. Navrhoval v ňom praktické orientácie k príprave a sláveniu Veľkého Jubilea, pri príležitosti dvetisíc rokov od Kristovho narodenia. Zatvorením Svätej brány na slávnosť Zjavenia Pána (6. januára) sa ukončili všetky slávnosti jubilejného roku.

Ale Veľké Jubileum nebolo zvolané a slávené kvôli spomienke na minulosť. Išlo o viac: dať nové nadšenie celej Cirkvi, aby mohla čeliť výzvam tretieho tisícročia. V tomto úmysle, hneď po zatvorení Svätej brány Ján Pavol II. podpísal **apoštolský list *Novo Millenio Ineunte*** (Na začiatku nového tisícročia).

Ak si niektorí myslia, že po toľkých slávnostiach nastáva čas odpočinku, návrat ku každodennej monotónnosti, tento Pápež, vekom starý a chorý, s nahromadenou únavou po dlhých slávnostiach, nám hovorí, že *"ak bola naša púť opravdivá, tak nám takpovediac osviežila nohy na cestu, ktorá je pred nami"*¹, aby *"na začiatku tohto nového storočia bol náš krok pri putovaní cestami sveta rýchlejší"*.² Pre Jána Pavla II. zatvorenie Svätej brány nie je "zbohom", ale "poslaním", štartom do nových záväzkov v Cirkvi pre tretie tisícročie.

---

¹ NMI, č. 59.

² NMI, č. 58.

Preto Svätý Otec očakáva, čo je celkom logické, že tento list bude mať "široký ohlas". V jasnom porozumení zmyslu Cirkev ako spoločenstvo, biskupi, kňazi, zasvätené osoby a laici sú vyzvaní vypracovať presné programy, v ktorých budú prakticky uvedené hlavné línie činnosti, spomínané v liste. Pri príprave dvoch konferencií k Renovácii som objavil príležitosť predstaviť vám ho, pretože pápež viackrát spomína požiadavky krstného záväzku: "*Pýtať sa katechumena: 'Chceš sa dať pokrstiť?'* Znamená zároveň sa ho aj pýtať, či sa chce stať svätým."³ "*Preto je potrebné, aby Cirkev tretieho tisícročia povzbudzovala všetkých pokrstených a birmovaných k tomu, aby si uvedomovali svoju aktívnu zodpovednosť v cirkevnom živote.*"⁴ Zasvätenie dcér kresťanskej lásky a sľuby, ktorými sa zaväzujú, potvrdzujú ich vernosť krstu. Ako "dobré kresťanky" a dcéry Cirkvi, majú žiť v súlade s ním a byť pohnutými nad znepokojeniami a očakávaniami, vyjadrenými pápežom v tomto liste. Toto je aj dôvod článku a jeho vzťah k dvom prednáškam k príprave na tohtoročnú Renováciu.

1. Uvedenie listu

6. januára t. r., Ján Pavol II. podpísal apoštolský list *Novo Millennio Ineunte*, opretý o malý písací stôl, pred tvárou početných pútnikov, ktorí sa zúčastnili záverečnej slávnosti zatvorenia Svätej brány.

Tento list je zároveň bilanciou ukončeného jubilejného roku, a novým impulzom pre Cirkev v práci na úlohách začínajúceho sa tisícročia. V porovnaní s predchádzajúcim listom *Tertio Millennio Adveniente*, ktorý predkladal hlavné línie roku Veľkého Jubilea, tento list, *Novo Millennio Ineunte*, označuje spôsob, ktorým treba pestovať sľubné semienka, ktoré začali vychádzať zo zeme počas jubilejného roku. Je zvláštne, že oba listy majú rovnaký rozsah: obsahujú 59 článkov.

---

³ NMI, č. 31.

⁴ NMI, č. 46.

List sa začína pripomienkou evanjeliovej udalosti, pri ktorej Ježiš vyzýva sklamaného Petra, aby zatiahol na hĺbinu a spustil sieť ("duc in altum")⁵. Je to výzva, ktorou Pápež oslovuje celú Cirkev, aby sa s dôverou a odvahou vydala na širý oceán tretieho tisícročia.

List môže byť zhrnutý do dvoch slov: spomienka a prorocstvo. Je to vďačná pripomienka prežitých udalostí jubilejného roku a návrh hlavných línií pastoračnej činnosti Cirkvi v budúcnosti. Kardinál Etchegaray /ečegaraj/, ktorý viedol hlavnú komisiu Veľkého Jubilea, porovnal list triptychu: v strednom diele obraze môžeme hľadiť na tvár Ježiša Krista, v dvoch bočných dieloch vidíme najvýznamnejšie udalosti Jubilea a program Cirkvi do budúcnosti.

V prvej kapitole Pápež pripomína najvýznamnejšie chvíle tohto jubilejného roku: očistenie pamäti prosbou o odpustenie hriechov, spáchaných kresťanmi v priebehu dvoch tisícročí existencie Cirkvi; pamiatka mučeníkov a svedkov viery 20. storočia; obraz putujúcej Cirkvi, symbolicky zachytenej rôznymi jubileami: stretnutím mladých ľudí, robotníkov, rodín, chorých, väzňov, atď.; Medzinárodný eucharistický kongres; ekumenický rozmer; zníženie alebo odpustenie medzinárodného zadĺženia.

Druhá kapitola je úvahou o tajomstve Krista. Pápež povzbudzuje všetkých kresťanov, aby zamerali svoj pohľad na Kristovu tvár. Centrom Jubilea bolo tajomstvo vteleného Boha. Cirkev dostala úlohu odzrkadľovať Kristovo svetlo v každom dejinnom období. Od kresťanov sa požaduje, aby nielen "rozprávali" o Kristovi, ale aby im ho umožnili "vidieť": tvár vteleného Boha, trpiaceho a vzkrieseného.

Tretia kapitola začína pripomienkou turíčnej reči Petra k zhromaždenému zástupu okolo Večeradla, a ich otázkou: "*Čo máme robiť?*"⁶ Pápež pripomína výzvu k svätosti, ktorú prijali

---

⁵ Por. Lk 5, 1-11.

⁶ Sk 2, 14-37.

všetci kresťania a označuje cestu, ktorá k nej vedie: modlitba, Eucharistia, sviatosť zmierenia, prvenstvo milosti, počúvanie Božieho slova, evanjelizačné poslanie.

Štvrtá kapitola je venovaná kresťanskej láske, pretože kresťania sa rozoznávajú práve podľa tohto znaku; je to láska vo všetkých svojich rozmanitých prejavoch: cirkevné spoločenstvo vo všetkých rovinách, rozmanitosť povolání a chariziem, ekumenické úsilie, prednostná láska k chudobným, rešpektovanie života, úsilie o pokoj, práva človeka, ochrana prírody, životného prostredia, medzináboženský dialóg. Na začiatku listu Ján Pavol II. priznáva, že od začiatku svojho pontifikátu myslel na slávenie jubilejného roku, aby ním dodal nový dynamizmus obnovy, začatej Druhým vatikánskym koncilom. Preto na konci tejto kapitoly jasne zdôrazňuje, že koncilové učenie zostáva naďalej bezpečným kompasom pri orientácii činnosti Cirkvi v začínajúcom sa storočí.

List sa stáva na záver výzvou k nádeji a nadšenému dobrodružstvu v tomto misionárskom poslaní. Zmŕtvychvstalý Kristus putuje s nami. Na tejto ceste nás sprevádza Najsvätejšia Panna, "*Hviezda novej evanjelizácie*".

2. Niekoľko zvlášť povzbudzujúcich textov

Je veľmi nebezpečné vybrať len niektoré články z dokumentu, ktorý je celistvý a kde sú všetky jeho časti zosúladené. Vybraním z kontextu by sme mohli jednotlivé články ochudobniť a vyčerpať. Avšak v tomto dokumente nachádzame texty, ktoré svojím obsahom, citlivosťou čitateľa alebo aktuálnosťou témy, priťahujú osobitne našu pozornosť.

Výber niektorých mimoriadne oslovujúcich bodov:

a) Kristus, stredobod a základ nášho života

"Keď pozeráme na Krista v jeho božskom a ľudskom tajomstve, on je základom a stredobodom dejín..."⁷

---

⁷ NMI, č. 5.

"Ale ak chceme zhrnúť do podstatného jadra veľké dedičstvo (ktoré nám Jubilejný rok zanecháva), neváhal by som ho vložiť do kontemplácie tváre Ježiša Krista..."⁸ "Ako pútnici spred dvetisíc rokov, aj ľudia našich čias, možno nie vždy vedome, prosia dnešných veriacich, aby im nielen "rozprávali" o Kristovi, ale aby im ho v určitom zmysle slova umožnili "vidieť"⁹. "Nie, nezachráni nás nijaká formula, ale Osoba a istota, s akou nám opakuje: Ja som s vami!"¹⁰.

b) Umenie modlitby

"Modlitbe sa musíme učiť, akoby sme si vždy znovu osvojovali toto umenie od samého božského Majstra. Robili to tak jeho prví učeníci, ktorí ho prosili: 'Pane, nauč nás modliť sa!'... toto je tajomstvo živého kresťanstva, ktoré nemá dôvod obávať sa budúcnosti, lebo sa neprestajne vracia k prameňom a obnovuje sa v nich."¹¹ "Len zážitok ticha a modlitby nám poskytuje primeraný horizont, v ktorom môže dozrieť a rozvíjať sa najpravdivejšie, najvernejšie a najpriliehavejšie poznanie tohto tajomstva (Božieho vtelenia)."¹² "Existuje totiž pokušenie, ktoré odjakživa ohrozuje každú duchovnú cestu a aj samotnú pastoračnú prácu. Tým pokušením je domnienka, že výsledky závisia od našej schopnosti plánovať a robiť. Boh od nás celkom určite žiada reálnu spoluprácu s jeho milosťou. Preto nás vyzýva, aby sme do našej služby Božiemu kráľovstvu vložili všetky svoje intelektuálne a praktické schopnosti. Ale beda, ak by sme zabudli, že 'bez Krista nemôžeme urobiť nič'." Modlitba nám pomáha žiť práve v tejto pravde. Ona nám neprestajne pripomína primát Ježiša Krista a – vo vzťahu k nemu – primát duchovného života a svätosti. Ak sa však tento princíp nerešpektuje, možno sa ešte diviť, že pastoračné plány zlyhávajú

---

⁸ NMI, č. 15.

⁹ NMI, č. 16.

¹⁰ NMI, č. 29.

¹¹ NMI, č. 32.

¹² NMI, č. 20.

a zanechávajú v srdci pokorujúci pocit sklamaní?"¹³ "Má to byť intenzívna modlitba, ktorá však neoslobodzuje od záväznej úlohy angažovať sa v dejinách spásy: tým, že otvára srdce pre lásku k Bohu, otvára ho aj pre lásku k bratom a uschopňuje i nás budovať dejiny podľa Božieho plánu."¹⁴

c) Prednostná láska k chudobným

"Storočie a tisícročie, ktoré sa začínajú, budú ešte musieť vidieť – a je žiadúce, aby to videli čo najdôraznejšie – aký stupeň úsilia vie dosiahnuť láska k najchudobnejším. Ak sme vyšli naozaj zo sústredeného rozjúmania o Kristovi, budeme ho musieť vidieť predovšetkým v tvári tých, s ktorými sa on chce stotožniť... Keď sa však držíme evanjeliových slov, ktoré sa nedajú nerozumieť, potom je Kristus zvláštnym spôsobom prítomný v chudobných, čo ukladá Cirkvi prednostne sa rozhodnúť pre nich."¹⁵ "Ide o pokračovanie tradície lásky, ktorá mala už v dvoch uplynulých tisícročiach mnoho foriem, ale ktorá dnes vyžaduje azda ešte väčšiu vynaliezavosť. Je čas novej "fantázie lásky", ktorá sa uplatňuje ani nie tak a iba účinnosťou poskytnutých prostriedkov, ako schopnosťou dať pocítiť svoju blízkosť a solidarnosť tomu, kto trpí, tak, aby sa toto gesto pomoci necítilo ako ponižujúca almužna, ale ako bratská spoluúčasť... Láska skutkov dáva láske slov nespochybniteľnú silu."¹⁶

d) Služobníci Slova

"Veľa ráz som v týchto rokoch opakoval výzvu na novú evanjelizáciu. Dnes ju znova zdôrazňujem predovšetkým preto, aby som naznačil, že je potrebné, aby sme v sebe znovu zapálili počiatocné nadšenie a dali sa preniknúť horlivosťou apoštolského ohlasovania, ktoré nasledovalo po zoslaní Ducha Svätého. Musíme v sebe oživiť planúce nadšenie apoštola Pavla, ktorý zvolal: 'Beda mi, keby som nehlásal evanjelium!'... Kto naozaj

---

¹³ NMI, č. 38.

¹⁴ NMI, č. 33.

¹⁵ NMI, č. 49.

¹⁶ NMI, č. 50.

stretol Krista, nesmie si ho ponechať pre seba, ale ho musí ohlasovať. Potrebný je nový apoštolský prelom, ktorý by sa prežíval ako každodenné úsilie kresťanských spoločenstiev a skupín."¹⁷

e) Plní nádeje ísť vpred

*"Plní nádeje podme vpred! Pred Cirkvou sa otvára nové tisícročie ako šíry oceán, na ktorý sa má vydať v nádeji na pomoc Ježiša Krista... Na začiatku tohto nového storočia musí byť náš krok pri putovaní cestami sveta rýchlejší."*¹⁸ *"Symbol Svätej brány sa zatvára za našimi plecami, ale iba preto, aby sa väčšmi ako doteraz otvorila živá brána, ktorou je Kristus."*¹⁹

Z á v e r

Novo Millennio Ineunte je list, ktorý adresoval Pápež celej Cirkvi. Ponúka v nej hlavné línie, ktoré majú inšpirovať miestne Cirkvi pri vypracovaní konkrétnych plánov a pastoračných programov.

Konštitúcie potvrdzujú, že Spoločnosť je pozorná k hlasu Cirkvi²⁰; *"zapojenú do jej tajomstva, zúčastnenú na jej všeobecnom poslaní spásy"*²¹; *"dcéry kresťanskej lásky, dcéry Cirkvi, prejavujú svoju vieru v Cirkvi"*²², a každá miestna komunita vypracuje svoj plán života, vzhľadom na miestnu Cirkev²³. Dcéry kresťanskej lásky, patriace k Cirkvi, prijímajú tento pápežov list ako im adresovaný. Keď teda budú pripravovať komunitné, provinciálne a formačné plány, jedným z inšpiračných prameňov budú tieto hlavné línie listu, ktoré Svätý Otec navrhuje celej Cirkvi.

---

¹⁷ NMI, č. 40.

¹⁸ NMI, č. 58.

¹⁹ NMI, č. 59.

²⁰ por. K 1.8.

²¹ K 1.13.

²² K 2.12.

²³ por. K 3.46.

Asi mesiac po podpísaní tohto listu, Ján Pavol II. sa obrátil na zasvätené osoby slovami: *"Drahí bratia a sestry v zasvätenom živote! Aj od vás čaká Cirkev prínos k napredovaniu v novej etape cesty podľa smerníc, ktoré som vyzdvihol v Apoštolskom liste "Novo Millennio Ineunte": uvažovať o Kristovej tvári, znovu začať u Krista a svedčiť o jeho láske... Váš prvý záväzok sa musí nachádzať v línii kontemplácie. Každý zasvätený život sa rodí a obnovuje každým dňom vďaka stálej kontemplácii Kristovej tváre... Ak je každý kresťan veriacim, ktorý uvažuje nad tvárou Ježiša Krista, vy ste nimi osobitným spôsobom."*²⁴

Otec Fernando QUINTANO
Generálny direktor

---

²⁴ Ján Pavol II., V. svetový deň zasväteného života, 2. február 2001.

Menovania

PROVINCIA STREDNEJ AFRIKY: Sestra Sabína IRAGUI bola menovaná vizitátorkou (20. 3. 2001).

PROVINCIA KAMERUN: Sestra Mária Angeles MESAS bola menovaná vizitátorkou (20. 3. 2001).

PROVINCIA NIGÉRIA: Sestra Francesca EDET bola menovaná vizitátorkou (20. 3. 2001).

THAJSKÁ PROVINCIA: Sestra Jozefína ESTREMERÁ bola menovaná vizitátorkou (20. 3. 2001).

SALZBURGSKÁ PROVINCIA (Rakúsko): Sestra Elfrieda Magdaléna POMWENGER bola menovaná vizitátorkou namiesto S. Donáty HAMPEL (18. 4. 2001).

MADRIDSKÁ PROVINCIA, Svätá Lujza (Španielsko): Sestra Mária Cruz GUTIÉRREZ MARTÍN bola menovaná vizitátorkou namiesto S. Adoración LLORENTE (20. 3. 2001).

PROVINCIA FRANCÚZSKO – SEVER: Sestra Elisabeth LACAU bola menovaná vizitátorkou (25. 3. 2001).

PROVINCIA FRANCÚZSKO – JUH: Sestra Christiane GALDI bola menovaná vizitátorkou (25. 3. 2001).

ÍRSKA PROVINCIA: Sestra Katarína MULLIGAN bola znovu menovaná vizitátorkou na obdobie troch rokov (23. 3. 2001).

* * * * *

PROVINCIA EKVÁDOR: Otec Martiniano LEON bol menovaný Direktorom dcér kresťanskej lásky namiesto Otca Gonzala MARTINEZ (16. 12. 2000).

PROVINCIA HAITI: Otec Stanislaw SZCZEPANIK bol menovaný Direktorom dcér kresťanskej lásky (11. 4. 2001).

PROVINCIA MEXIKO: Otec Aarón GUTIERREZ NAVA bol menovaný Direktorom dcér kresťanskej lásky namiesto Otca Manuela ALCARAZ (13. 4. 2001).

PROVINCIA PERU: Otec Rubén Pedro BORDA MONTES bol menovaný Direktorom dcér kresťanskej lásky namiesto Otca Juliána ALONSO (12. 4. 2001).

VARŠAVSKÁ PROVINCIA: Otec Piotr KWIECIEŃ bol menovaný Direktorom dcér kresťanskej lásky namiesto Otca Edwarda BATKO (22. 3. 2001).

Medveď a mniška

Zmysel rehoľného života pre súčasnosť

*Konferencia pre Vyšších predstavených vo Francúzsku
(Paríž, 13. októbra 1998)*

Brat Timothy RADLIFFE, OP
Predstavený Rádu kazateľov

1. Prieskum dejín

Bol som požiadaný prihovoriť sa vám na tému "Rehoľný život, "aký má dnes význam?". Túto otázku si kladú rehoľníci v súčasnosti, pretože mnohí z nás sa pýtajú, či spôsob života, ku ktorému sme sa zaviazali, má nejaký zmysel. V západnej Európe je menej povolání ako predtým; vo Francúzsku sa mnohé kongregácie zmenšujú a niektoré zanikajú; byť rehoľníkom neznamená ten istý štatút ani úctu, ktorú vzbudzoval predtým. Máme vzhlád, akoby sme stratili našu úlohu v Cirkvi, ktorá sa stala viac kňazská, a tiež sme stratili svoju dôležitosť v spoločnosti, kde laici vykonávajú veci, ktoré boli kedysi vo väčšine zaisťované rehoľníkmi. S novým pohľadom na svätosť manželského stavu ani náš spôsob života sa nepovažuje za dokonalejší od iného a je pochopiteľné, že istý počet rehoľníkov sa pýta: "Aký zmysel má rehoľný život v súčasnosti?"

V tejto situácii by bolo celkom prirodzené pokúsiť sa nájsť zmysel rehoľného života v niečom, čo je nám osobitné, niečo, čo robíme a čo nerobí nikto iný, niečo, čo nám dáva zvláštnu miesto, našu osobitnú identitu. Sme ako podkúvači vo svete automobilov, ktorí hľadajú novú úlohu. Myslím si, že je to jeden z dôvodov, pre

ktorý my, rehoľníci, hovoríme často s nadšením o sebe ako o prorokoch. Chceme byť prorockou časťou života Cirkvi. To nám dáva určitú identitu, úlohu, etiketu. Myslím si dokonca, že rehoľný život je povolaný byť prorockým, ale nie ako výsledok našej krízy identity! Radšej by som vychádzal odinakiaľ, a to z krízy zmyslu, ktorým prechádza západná spoločnosť. Verím, že rehoľný život je dôležitejší ako predtým, práve kvôli spôsobu, ktorým sme povolaní čeliť kríze zmyslu života našich súčasníkov. Naš život musí byť odpoveďou na otázku: "Aký má zmysel rehoľný život v súčasnosti?"

Ako možno vôbec začať premýšľať nad takou rozsiahlou otázkou súčasnej krízy zmyslu. Aby sme chceli byť aspoň trochu správni, bolo by potrebné študovať knihy o modernizme a post-modernizme. Nečítal som ich. Mojm ospravedlnením by bol častý život na cestách, pre ktorý som nemal čas. Ale pravdou je, že aj keby som čítal všetky tieto knihy, pravdepodobne by som im neporozumel. Sú napísané vo väčšine francúzskymi vzdelancami a presahujú chápanie jedného Angličana! Naopak, pokúsim sa o jednoduchý prístup. Chcel by som vám poukázať na kontrast medzi dvomi obrazmi, dvomi príbehmi, obsiahnutými v ľudskom živote.

Každá kultúra potrebuje príbehy k pochopeniu významu ľudského bytia, životného vzoru. Potrebujeme príbehy, ktoré nám povedia, kto sme a kam ideme. Keď spoločnosť prežíva krízu zmyslu života, jedným zo sprievodných znakov je, že príbehy vyrozprávané touto spoločnosťou nedávajú žiadny zmysel našej skúsenosti. Nie sú prispôbené. Keď spoločnosť prechádza hlbokou zmenou, potrebuje nový typ príbehov, aby dala zmysel svojmu životu.

Poukážem na fakt, že hlbokou krízou zmyslu v našej spoločnosti je, že príbeh, skrytý za európskou kultúrou počas niekoľkých storočí, nedáva žiadny zmysel. Je to príbeh pokroku, najprispôsobenejšieho prežitia, triumf silnejšieho. Hrdinom tohto príbehu je moderné "ja". Je sám, slobodný (obyčajne je to muž!).

Je to príbeh našich románov, filmov, filozofie, ekonómie a politiky. Ale už prestal dávať zmysel našej skúsenosti. Za symbol tohto príbehu som vybral plagát medveďa, ktorý som často videl na rímskych múroch.

Sme teda v spoločnosti, ktorá túži po novom príbehu, ktorý by dal zmysel našej identite. Myslím si, že zmysel rehoľného života spočíva v odpovedi na otázku: "Aký má zmysel ľudský život v súčasnosti?". Ľudia by mali rozoznať v našich životoch pozvanie k ľudskej existencii novým spôsobom. Symbol tohto nového príbehu bude pre mňa rehoľníčka - mníška, ktorá spieva v prítmí, pri veľkonočnej svieci.

Preto by som vám chcel ponúknuť porovnanie medzi dvomi obrazmi, dvomi príbehmi, jeden o medveďovi, druhý o rehoľníčke. Chcel by som ich porovnať a zvážiť tri potrebné prvky tohto príbehu: nástraha, ktorá sa mení časom; udalosti, ktoré urýchľujú skutok; a účinkujúci. Naši súčasníci sa cítia stratení a zmätení, pretože moderné príbehy nedávajú zmysel našej terajšej skúsenosti, udalostiam a tomu, čo znamená byť individuom. My, rehoľníci, by sme mali stelesniť iný spôsob živej bytosti.

2. Nástraha a čas

Dovoľte mi začať rozprávanie o mojom medveďovi. Pred rokom boli rímske múry pokryté plagátmi o veľkom zlostnom medveďovi. Na plagáte bol nápis: "*La forza del prezzo giusto*" (sila správnej ceny). Čakaním na autobus som mal čas zahľadiť sa na tohto medveďa. Zachytáva veľmi dobre príbeh modernej doby.

V prvom rade tento medveď vzbudzuje myšlienku, že hlavnou osnovou dejín je neodvratný pokrok. Na tohto medveďa by bol Darwin, víťaz evolučného procesu, hrdý. Ľudské dejiny sú krokom vpred. Je tiež symbolom svetovej ekonómie, trhu. Dnes ľudskými dejinami hýbu peniaze. "*La forza del prezzo giusto*" (sila správnej ceny). Dejiny – to je nevyhnutný pokrok, prechádzajúci liberalizáciou svetového trhu. Najlepší ekonomický systém víťazí. Je to medveď, víťaz.

Keď som bol dieťaťom (a keď sa pozerám na vás, predstavujem si, že mnohí z vás tiež), mohli sme si len myslieť, že je ľudstvo na ceste k žiarivej budúcnosti. Ale už sa rysovali tieň. Narodil som sa týždeň pred koncom svetovej vojny, ktorá spôsobila 50 miliónov mŕtvych. Postupne sme sa dozvedali o obeťach a 6 miliónoch Židov, zabitých v koncentračných táboroch. Vyrastal som v čase hrozby bomby. Spomínam si, ako moja mama pripravovala v pivnici zásobu konzerv pre prípad, že by vybuchla nukleárna bomba. A predsa, bolo ešte možné upnúť sa na predstavu, že ľudstvo ide vpred. Každý rok sme boli svedkami udelenej nezávislosti našim bývalým kolóniám, lekárska veda odstraňovala choroby ako tuberkulózu a maláriu. Zaiste, mysleli sme si, čoskoro skončujeme s biedou. Dokonca lietadlá a autá mali každým rokom rýchlejšie výkony. Všetky veci sa zdokonaľovali stálym zlepšováním.

Dnes nemáme takú istotu o sebe. Priepasť medzi bohatými a chudobnými sa neustále prehĺbuje. Malária a tuberkulóza sa opäť vrátili a za rok bude pravdepodobne 40 miliónov osôb zasiahnutých chorobou AIDS. Len v Európe je 20 miliónov nezamestnaných. Zdá sa, že sny o spravodlivom svete sa vzd'ľujú. Kam kráča ľudstvo? Majú naše dejiny zmysel, smer? Alebo sa práve točíme dokola, blúdime po púšti a stále menšia časť sveta sa približuje k zaslúbenej zemi? Dokonca aj Cirkev, ktorá sa zdala, že vedie smer k obnove a novému životu po II. vatikánskom koncile, zdá sa, ako by nevedela, kam ide.

Uprostred moderny sa nachádza jedno protirečenie, pre ktoré jej príbeh nie je už prijateľný. Z jednej strany je medveď prakticky neodolateľný. Zo všetkých strán svetový trh víťazí nad všetkými nepriateľmi. Vo Východnej Európe padol komunizmus, a zdá sa, že i v Číne je na úpadku. Ale z druhej strany, príbeh nás nevedie ku Kráľovstvu. Pred očami máme stále narastajúcu chudobu a vojnu. Dokonca aj ázijské tigre sú choré. Medveď je neodolateľný, ale práve nás trhá. A tak osnova modernej doby obsahuje neznesiteľné protirečenie. Už sa v nej nemôžeme objavovať.

Nemôžeme žiť bez príbehov. Keďže sme došli k pochybnosti o pokroku ľudstva vpred, potrebujeme iné príbehy, ktoré by zaplnili prázdno. Budú to možno príbehy o konci sveta, o mimozemskom živote, o víťazstve vo svetovom pohári (bravó, Francúzsko!). Dost' často sú to len bezvýznamné televízne seriály, po anglicky ich voláme "*soap operas*". V USA nedávno sledovalo poslednú epizódu "*soap operas*" 80 miliónov osôb. Večer boli reštaurácie zatvorené. Oznam o obrovskom asteroide, ktorý by sa mal stretnúť so Zemou 26. októbra 2028 vzbudil menšiu pozornosť ako film. Prestali sme veriť mýtu pokroku a utiekli sme sa k neskutočnému svetu.

Mimoriadna reakcia na smrť princezny Diany je možnože prejavom smädu po príbehu. Ako viete, Angličania sú veľmi málo citovo založení ľudia, čomu by Francúzi radi verili! Ale nikdy som nevidel taký smútok. Ako keby sa dejiny ľudstva ukončili pod parížskym mostom. Milióny ľudí plakalo, akoby stratili svoju ženu, dieťa alebo matku. Všade, kam idem do sveta, viem, že na konci sa ma ľudia budú spytovať na princeznú. Očakávam tiež, že na konci tejto prednášky budem odpovedať na otázky. Dokonca vo Vietname mi povedali, že sa podobám na princa Wiliama. Bol som uchvátený, veď títo ľudia sú úžasne zdvorilí! Bol to "*soap operas*" sveta. Možnože jej osobný príbeh bol preto taký výrečný, že na nej sme sa mohli vidieť my sami. Bola dobrá, ale nie dokonalá, zaujímala sa skutočne o druhých, jej život mohol byť úžasný, a predsa nevysvetliteľne, bol neúspechom. Je to smutný a bezvýznamný príbeh, ktorý vzbudzuje bezvýznamnosť, ktorú pociťuje toľko ľudí, pýtajúci sa kam smeruje ich život.

V akom zmysle môže rehoľný život vzbudiť inú osnovu, opačný príbeh?

Dovoľte mi priblížiť vám iný obraz. Tento rok som slávil Veľkú noc v kláštore kontemplatívnych dominikánok. Kláštor je postavený na kopci za mestom Caracas, vo Venezuele. Kostol bol plný mladých ľudí. Zažali sme veľkonočnú sviecu a položili na

podstavec. Mladá sestra, mníška, spievala a hrala na gitare pieseň lásky pri veľkonočnej svieci. Pieseň bola akoby vášnivým krikom Andalúzie. Priznám sa, že tento pohľad na mladú mníšku, spievajúcu v tme pri svieci nového ohňa, mnou dost' otriasol. Tento obraz vzbudzoval, že sme zachytený inou drámou, inými dejinami. Hľa, tu je náš príbeh, nie taký, ako príbeh zlostného medveďa, ktorý požíera svojich súperov.

V prvom rade sestra, ktorá spieva v noci predstavuje, že podstatná nástraha dejín ľudstva nie je tá, ktorú predstavuje medveď. Vonku, v záhrade, kňaz vtlačil do sviece znaky so slovami: "Kristus včera a dnes, počiatok a koniec, alfa a omega. Jemu patrí čas a všetky pokolenia. Jemu patrí moc a sláva po všetky časy. Amen."

Rehoľný život je možnože a predovšetkým živé Amen na túto dlhšiu dočasnú perspektívu. V tomto rozpätí dejín medzi alfou a omegou, od stvorenia Kráľovstva, musí každá ľudská bytosť nachádzať svoj zmysel. My sme tí, ktorí žijú pre Božie kráľovstvo, pre čas, kde "bude všetko správne, všetky veci budú dobré", ako povedal Julián Norwich.

Povolanie, ktoré najradikálnejšie osvetľuje túto otvorenosť do budúcnosti, je povolanie rehoľných mníchov alebo mníšok. Ich život by nemal zmysel, keby neboli na ceste do Božieho kráľovstva. Kardinál Basil Hume je najrešpektovanejším kresťanom Anglicka, sčasti preto, lebo je mníchom. Napísal o nich toto: "Nerozhodli sme sa zmeniť beh dejín. Sme tu, to je všetko, skoro náhodou – z ľudského pohľadu. Našťastie, "zostávame tu, to je všetko".

Mnísi sú tu, to je všetko; a ich život má len vtedy zmysel, ak ohlasuje splnenie čias, toto stretnutie s Bohom. Sú akoby ľuďmi, ktorí čakajú na autobus. Samotná skutočnosť, že sú tam, označuje, že autobus musí určite prísť. Neexistuje dočasný alebo čiastočný zmysel. Bez detí, bez kariéry, bez splnenia plánov, bez povýšenia, neužitočne. Práve týmto chýbajúcim zmyslom ich život zjavuje plnosť zmyslu, ktorý nevieme definovať. Práve tak, ako prázdny

hrob oznamuje Zmŕtvychvstanie, alebo trblietanie hviezdy na oblohe označuje neviditeľnú planétu.

Západné mníšstvo sa zrodilo v období krízy. V čase, kedy Rímska ríša pomaly zanikala pod barborskými útokmi, Benedikt šiel do Subiaka a založil mníšsku komunitu. Benedikt založil spoločenstvo ľudí, ktorých život mal len jediný zmysel, a to poukazovať na najvyšší cieľ, Božie kráľovstvo.

Mohli by sme povedať, že rehoľný život nás núti žiť otvorene modernú krízu. Väčšina ľudí vedie taký životný štýl a príbeh, ktorý umožňuje podržať v dostatočnej vzdialenosti základnú otázku. Život si môže zachovať svoj vlastný zmysel tým, že sa zaľúbia do seba, ženia, vydávajú, majú deti, potom vnúčať. Alebo príbeh iného, ktorý nájde zmysel v kariére, vystupovaním po priečkach úspechu, zhromažďovaním bohatstva a dokonca získaním reputácie. Môžeme vyrozprávať mnoho životných príbehov, aby sme vylíčili dočasný vzor a zmysel nášho pobytu na zemi. A toto je správne a dobré. Ale sľuby nám neposkytujú túto útechu. Nemáme manželstvo k určeniu formy nášho života. Nemáme kariéru. Zočivoči otázke: "Aký zmysel má ľudský život?" zostávame naprázdno.

Ale nestačí len sadnúť si a čakať príchod Kráľovstva. Najmladší bratia nesúhlasia vždy so mnou, ale treba každé ráno vyjsť z postele a robiť niečo. Aj rehoľníci a rehoľníčky – mnísi a mníšky musia niečo robiť! Spomínam si, ako som sa jedného dňa spytoval jedného brata, mimoriadne lenivého, čo robí. Odpovedal mi, že je "eschatologickým znakom", čakajúcim na príchod Božieho kráľovstva. Ako hodnotíme to, čo robíme teraz? Väčšina z nás trávi dni užitočnou činnosťou, vyučuje, pracuje v nemocniciach, pomáha vo farnostiach, stará sa o zabudnutých. Ako náš každodenný život hovorí o ľudských dejinách?

Vráťme sa späť k mladej rehoľníčke. Je hlboká noc a ona spieva túto hlbokú pieseň. Je noc a ona chváli Boha. Aj v noci, medzi začiatkom a koncom možno stretnúť Boha a oslavovať ho. Teraz nadišla hodina. Ježiš povedal svojim učeníkom vo chvíli,

keď očakával hodinu smrti: "Vo svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet." (Jn 16, 33) Teraz je tá hodina víťazstva a chvály.

Inšpiruje nás k tomu nové cítenie doby. Času nedávajú formu dejiny nevyhnutného pokroku k bohatstvu a úspechu, ale touto skrytou formou nášho života je vzrast v priateľstve s Bohom, ako sa s ním stretávame na ceste a ako hovoríme Amen. Nielen koniec dejín mu dáva zmysel. Mojím životným vzorom je stretnutie s Bohom a moja odpoveď na jeho pozvanie. Toto robí z môjho života nie zhluk udalostí, ale určenie, osud. Tak ako povedal Kornélius Ernest, OP: "Osud je výzva a pozvanie Boha – Lásky, aby sme naň odpovedali tvorivým súhlasom, plným lásky."¹ Boha života môžeme stretnúť aj v temnotách, v beznádeji, kedy už nič nedáva zmysel, tak ako to napísal jeden židovský filozof: "Každý okamih sa môže stať dvierkami, ktorými môže vstúpiť Mesiáš." Naše životy tvoria príbehy tohto stretnutia s Bohom, ktorý prichádza v tme ako milenec. Toto slávime, keď ho chválime.

Najdojímavejšie chvíle, ktoré som prežil za posledných šesť rokov, boli tie, keď som mal možnosť zúčastniť sa spoločne s bratmi a sestrami na oslave Boha v najťažších chvíľach: v kláštore v Burundí, po prechode krajinou spustošenou etnickým násilím; v Iraku po bombových atentátoch; v Alžírsku s naším bratom Petrom Claverie pred jeho zabitím. Pre rehoľný život je nevyhnutné, aby sme spievali Bohu na chválu aj v temnotách. Spievame žalmy, *tehillim*, knihu chvál. Deň delíme na hodiny k posväteniu času, na liturgiu žalmov, a nielen na mechanické hodinové delenie. "Za deň ťa oslavujem sedemkrát." Alebo aspoň dvakrát, pre väčšinu z nás.

Spomínam si na príhodu, ktorá ilustruje, ako môže čas chvály v modernej dobe vzájomne pôsobiť spolu s hodinami. Keď jeden z mojich bratov bol malý, prišiel raz do školy zubár podať deťom poučenie o správnej zubnej hygiene. Pýtal sa triedy, kedy si treba umývať zuby. Absolútne ticho. Naliehal: "No, tak, viete dobre,

---

¹ Kornélius Ernest, *The Theology of Grace*, Dublin, 1974, str. 82.

kedy si musíte umývať zuby: "ráno a večer..." Muselo to asi pohnúť rozumčekmi týchto malých katolíkov, ktorí poznali katechizmus a všetci dodali "pred a po jedle". "Výborne", povedal zubár a deti pridali: "v pokušení a v hodinu našej smrti". A tak veru, keby sme si umývali zuby vo chvíli pokušenia, mohli by sme sa vyhnúť mnohým hriechom!

Pravidelný rytmus chvál je viac ako obyčajný sebedovomý optimizmus, že všetko bude na konci dobré. Už teraz prehlasujeme, že Pán nášho života v púšti prichádza k nám a formuje náš život. V tomto zmysle rehoľný život by mal byť skutočne prorocký, pretože prorok je niekto, kto vidí už teraz budúcnosť. Ako hovorí Habakuk: "Figovník síce nerodí a niet ovocia na viničoch, sklamala úroda olív a pole nedalo pokrm (...). Ja však budem plesáť v Pánovi, jasať budem v Bohu svojej spásy!" (Hab 3, 17-18).

Nedávno som sa stretol s iniciátormi Spravodlivosti a Pokoja Rádu v Južnej Amerike. Je to nová generácia, nie šesťdesiatosemročníci ako ja! Mladí muži a ženy, ktorí udržujú jeden sen pri živote. Čakal som, že budú znechutení, vzhľadom k politickej situácii, ktorá sa zhoršuje, vzrastajúcemu násiliu, sociálnemu rozkladu ich kontinentu. Vôbec nie!!! Hovoria, že práve teraz, keď zmizli všetky utópie a Božie kráľovstvo sa zdá tak ďaleko ako nikdy, že my, rehoľníci, máme hrať svoju úlohu. Nikto iný nemôže teraz snívať. Ale zápasit' za spravodlivejší svet, hoci máme dojem, že nenastáva pokrok, znamená, že treba byť osobou hlbokej modlitby. Tak, ako to napísal náš brazílsky brat Frei Betto: v súčasnosti treba byť mystikom, aby sme verili v spravodlivosť a pokoj.

3. Činnosť

V mojom príbehu o medveďovi a mníške by som chcel vyzdvihnúť ešte druhý kontrast, týkajúci sa spôsobu, ako veci nastávajú. Čo je hnacou silou príhody? Potrebujeme osnovu a činy.

Videli sme, že medveď predstavuje súťaženie k prežitiu. Táto súťaživosť hýbe dejinami, kde slabý hynie a silný prosperuje. Keď študujeme vývoj alebo ekonómiu, presne tak sa veci dejú. Je to základ moderných dejín. Hnacia sila, poháňajúca dejiny, je voľná súťaživosť, ktorý odstraňuje nenormálneho, zúfalého, neschopného života.

Aj tu vidíme protirečenie. Tento medveď predstavuje samotnú slobodu, ktorá je centrom modernity: sloboda v konkurencii na voľnom trhu, kde je každý slobodný vybrať si, čo chce. Videli sme však, že táto sloboda je tiež v určitej miere klamná. Sme totiž zatiahnutí do všeobecnej premeny sveta, ktorý nás znemožňuje, a túto premenu nikto nie je schopný zastaviť; je to premena, ktorá ničí komunity a pohlcuje planétu. Takto nachádzame uprostred moderných dejín dvojité protirečenie. Ponúkajú nám pokrok, nachádzame chudobu; ponúkajú nám slobodu, cítime sa bezmocní. Ktoré iné dejiny môže stelesniť rehoľný život?

Pozorujme opäť túto mladú rehoľníčku, ktorá spieva pieseň lásky v tme. Predstavuje iný rozprávačský žáner. Príbeh, ktorý slávi, je príbeh muža, zničeného silnými, ktorý však žije naveky. Obrovské medvede Ríma a Jeruzalema pohlcujú malého Galilejčana. V tomto príbehu neoslavujeme vyššiu moc Božiu, silnejšieho medveďa, ale jeho absolútnu tvorivosť v Ježišovom vzkriesení z mŕtvych.

Príbehy sú len vtedy, keď sa deje niečo nového. Rozprávajú, ako sa veci zmenili. Ale vzor zmeny modernej doby je prežitie silnejšieho.

Biologický a ekonomický vývoj prináša zmeny, ale cez súťaživosť o prežitie. Náš príbeh mladej rehoľníčky navrhuje ešte radikálnejšiu novosť, nepredstaviteľný dar nového života. Oslavujeme Boha, ktorý hovorí: "Hľa, ja obnovujem všetko". My, rehoľníci, sme povolání byť znamením nevýslovnej Božej novosti, jeho nevýslovnej tvorivosti.

Ako môže byť rehoľník znamením tejto zvláštnej Božej udalosti smrti a zmŕtvychvstania? Najzrejmšie znamenie sa

zjavuje v prítomnosti všetkých rehoľníkov, ktorí odmietajú opustiť miesta smrti a násilia, s dôverou v Pána, ktorí kriesi mŕtvych. Všade, kde vypuklo násilie, či už v Rwande, v Burundi, v Kongu, v Chiapas, nachádzajú sa rehoľníci a rehoľníčky, ktorých prítomnosť je znamením tohto iného príbehu, o ktorom spievala naša sestra. Prirodzene, tu vo Francúzsku, myslíme na mnohých rehoľníkov, zabitých v Alžírsku. Všetci ste iste veľmi dobre poznali tieto úžasné slová Christiana de Chergé, priora trapistov, ktoré napísal ako svoj duchovný závet krátko pred smrťou. Dúfam, že mi ich dovoľíte zopakovať ešte raz:

"Keď sa predvída Zbohom"

"Ak by som bol jedného dňa – a to môže byť dnes – obeťou terorizmu, ktorý chce zahrnúť všetkých cudzincov, žijúcich v Alžírsku, bol by som rád, keby si moja komunita, moja Cirkev, moja rodina, spomenuli, že som svoj život obetoval za všetkých a za túto krajinu. Nech príjmu, že Jedinému Majstrovi celého života nebude cudzí tento brutálny odchod. Nech sa modlia za mňa: ako budem hodný takej obety? Nech vedia spojiť túto smrť s toľkými inými, tiež násilnými, zostávajúcimi v neznámom anonye (...)"

"Ďakujem Bohu za tento stratený život, celkom môj a úplne ich. Zdá sa že Boh ho chcel celý pre onú Radosť, cez a napriek všetkému."

Príprava takého svedectva spočíva zaiste vo formovaní rehoľnej komunity, aby bola miestom, kde sa učí ako prichádzať na svet cez smrť a zmŕtvychvstanie. Jedna moja prateta stala sa sestrou Božského Srdca. Vo veku 7 rokov vystrašila svoje početné sestry nápisom na papieri, ktorý pripevnila na stenu: Chcem sa rozplynúť a zjednotiť s Kristom." Pochybujem, že by sa veľa kandidátok na rehoľný život prejavilo podobnými gestami v dnešných dňoch, vďaka Bohu! Ale rehoľná komunita musí zaiste byť miestom, kde sa učíme zomierať a vstávať z mŕtvych, miestom premenenia. Nie sme väzňami minulosti. Môžeme rásť vo svätosti. Môžeme zomierať a byť obnovenými.

Nestane sa to pravdepodobne, ak unikáme pohľadu zoči-voči

smrti našich vlastných inštitúcií. Dnes, v západnej Európe, musia čeliť smrti mnohé kongregácie, komunity, kláštory a provincie. Existuje mnoho stratégií, ako sa vyhnúť tejto pravde. Môžeme blahorečiť Zakladateľa, navrhnúť náročné programy budovania, napísať vynikajúce spisy o projektoch, ktoré nebudú nikdy uskutočnené. Keď posielame bratov a sestry na Filipíny, do Kolumbie, do Brazílie, je to výsledkom náhleho nového misionárskeho zápalu alebo len preto, že chceme získať povolenia k prežitiu? Ak nemôžeme čeliť perspektíve smrti, čo môžeme povedať o Pánovi života? Jedného dňa som navštívil dominikánsky kláštor v Anglicku s jedným starším bratom. V kláštore bolo jasne cítiť ako sa jeho život končí. Jedna sestra povedala môjmu spoločníkovi: "Otče, náš drahý Pán by určite nenechal zomrieť tento kláštor!" Na čo on odpovedal: "Či nenechal zomrieť svojho Syna?"

Jedným zo spôsobov života tohto nepredstaviteľného príbehu smrti a zmŕtvychvstania je zaiste začať nový život na neočakávaných miestach. Musíme byť ľuďmi, ktorí idú do údolia smrti a ukážu svoju vieru v Boha, ktorá kriesi mŕtvych. Pripomínam si jedného z mojich škótskych spolubratov, ktorý bol básnik a zápasník - neveriteľné spojenie, ale on aj bol neveriteľný muž. V Škótsku zaviedol program, ktorým zapojil väzňov do umenia. Bol presvedčený, že ak neveríme v ich tvorivosť, nikdy sa neuzdravia. Jeho prvý pokus sa uskutočnil vo veľmi prísnej väznici v Glasgowe. Pýtal sa väzňov, čo by si chceli vyskúšať: maľbu, poéziu, sochárstvo, tanec. Môžete si predstaviť reakcie! Vysúkal si rukávy a povedal: "Ak si niekto z vás myslí, že umenie nie je pre pravých mužov, dobre, budem sa s ním biť!" A to aj urobil... s každým z nich. A všetci začali kurz poézie a maľovania! Našťastie, nie je to jediný spôsob, ako priviesť ľudí k viere v Boha, ktorý robí všetky veci nové.

Druhý, tradičnejší spôsob, ako môžu byť rehoľníci znamením Boha, večného tvorcu, je krása. Vo Francúzsku ste si to viac uvedomovali ako v iných krajinách. Pred niekoľkými týždňami som v Nemecku stretol starého dominikána, maliara a sochára.

Pýtal som sa ho, čo robí radšej. Odpovedal, že vždy so záľubou ozdoboval náhrobné kamene! Niektoré rany sú také hlboké, že len krása ich môže uzdraviť. Pri niektorých utrpeniach nádej sa môže vyjadriť len umením. Veľmi pekný náhrobný kameň môže výrečne svedčiť o nádeji na vzkriesenie, o Bohu, ktorý vie kriesiť mŕtvych.

Existuje tiež krása liturgie, krása oslavných piesní na Božiu chválu, hovoriacich o Bohu, ktorý všetko premieňa. Začali sme krásou, krásou spevu mladej sestry, ktorá spieva pieseň lásky v noci pri svieci. Táto krása vášnivej piesne ľudí z juhu Španielska ma uchvátila. Pripomenula mi Pabla Nerudu, ktorý hovorieval, že medzi drámou narodenia a smrti si zvolil gitaru.

4. Herec

Vieme, že neexistujú príbehy bez hercov, predstaviteľov. Každý príbeh musí mať svojich hrdinov. Možno nájsť lepší obraz moderného JA ako nášho medveďa, rozhnevaného a osamoteného!? Ale "moderné ja" je v kríze.

Tento nový pocit významu ľudskej existencie je pre modernú éru podstatný; Ja, oddelené a samostatné, oddelené od celku a slobodné, a napokon: osamotené. Je to výsledok vývoja, ktorý trvá stáročia, kedy sa spoločenské zväzky rozpadli, kedy sa súkromné stalo možným, dokonca ideálom. Je naším hrdinom od čias Descartes. V hociktorom americkom *westerne* vidíme osamotenú postavu.

Kríza modernity vyplýva sčasti z "moderného ja", uzatvoreného v protirečení. Pretože "ja" nemôže byť úplne osamotené. Nemôže existovať ako osamotený, nezávislý atóm. Nemôžeme existovať bez spoločenstva, bez ľudí, s ktorými by sme mohli hovoriť, bez tzv. "sietí rozhovoru"², podľa slov Ch. Taylor. Protirečenie je v samotných moderných dejinách: vidíme sa ako podstatne osamotení, pritom však nikto nemôže byť individuom

---

² Charles Taylor, *Sources of the Self*, Cambridge, 1989, str. 36.

mimo akejkol'vek formy spoločenstva. Medveď na plagáte predstavuje nemožný ideál. Ak zostane sám, zomrie.

Vráťme sa posledný raz k našej rehoľníčke, čo spieva pri veľkonočnej svieci. Nie je sama. V mihotavom svetle sviece badať slabo zástup mladých ľudí. Veľkonočná vigília je zhromaždením božieho ľudu. Tejto noci sa rodí komunita. Stretávame sa, aby sme si pripomenuli náš krst v Ježiša Krista a spoločne vyznali vieru. Toto predstavuje iný pohľad na význam existencie osoby.

"Aký má dnes ľudský život zmysel?" Jedným zo spôsobov odpovede na túto otázku v rehoľnom živote je žiť v komunite. Nájsť svoju identitu v tejto komunite, v bratovi, sestre, žiť iný obraz o sebe, iný spôsob, ako byť človekom. Stelesňuje opačný príbeh, ako príbeh moderného hrdinu. V začiatkoch nazývali dominikánsku komunitu *sacra preadicationis*, "sväté kázanie". Žiť v bratskom spoločenstve "s jedným srdcom a jednou dušou" bolo káždou ešte skôr, ako niekto hlásal slovo. Mladí sú dnes pravdepodobne viac priťahovaní k rehoľnému životu vyhľadávaním spoločenstva ako z ktoréhokol'vek iného dôvodu. Podľa posynodálnej apoštolskej exhortácie o zasvätenom živote sme pre celú Cirkev znamením spoločenstva, svedectvom trojičného života.

Ale ak sú mladí vedení k rehoľnému životu vďaka spoločenstvu, ťažkosti spoločného života vedú mnohých z nich k jeho opusteniu. Túžime po spoločenstve a predsa vieme, že sa žije bolestne. Keď sa stretávam s mladými dominikánmi vo formácii, často sa ich pýtam, čo nachádzajú najlepšie a najhoršie v rehoľnom živote; vo všeobecnosti odpovedajú jednou odpoveďou na dve otázky: spoločný život. Sme deťmi dnešnej doby, utváraní z jej ponímania moderného "ja". Nie sme vlci v ovčej koži. Sme medvede v mníšskej koži!

Dalo by sa povedať, že v rehoľnom živote žijeme v zrkadľavom obraze krízy moderného ja. Moderné individuum túži po samostatnosti, slobode, odlúčení, ktoré sú neznesiteľné, pretože nikto nemôže byť osamotenou ľudskou bytosťou. Potrebuje patriť do spoločenstiev ľudských bytostí, hoci si o tom myslíme všeličo.

Ale my, rehoľníci, prežívame odraz tejto drámy. Vstupujeme do rehoľného života s túžbou po spoločenstve, po skutočnom vzájomnom bratstve, zostávame však "produktmi" modernej doby, poznačenej individualizmom, strachom so záväzku, smädom po samostatnosti. Väčšina z nás sa narodila v rodinách s 1,5 dieťaťom, a preto je ťažké žiť v dave. Moderný jedinec a rehoľník sú dva aspekty toho istého napätia. Moderný jedinec sníva o nemožnej samostatnosti a my, rehoľníci, túžime po komunite, ktorá sa ťažko znáša.

Medveď sa nemôže stať rehoľníčkou v priebehu jedného roku noviciátu. Aby sa stal ľudským, musí prejsť pomalou výchovou, naučiť sa rozprávať a počúvať, prelomiť vplyv egocentrizmu a egoizmu, ktoré robia z môjho "ja" stredobod sveta. Je to pomalá obnova modlitbou a obrátením, ktoré ma oslobodí od falošných predstáv o Bohu a ľuďoch.

V tomto intenzívne prežívame, zbavení všetkého, drámu modernej Cirkvi. Nikdy predtým nepredstavila sa Cirkev s väčšou naliehavosťou ako spoločenstvo. *Koinonia* je centrum všetkých súčasných eklesiológií. Predsa však nikdy Cirkev predtým, tým menej v západnej Európe, neponúkla tak málo pravej jednoty. Hovoríme o reči jednoty, zhody, spojenia, ale len zriedka ju žijeme. Slová a skutočnosť sú oddelené. Jedným z pokusov, ako uskutočniť tento sen, je odvážiť sa rozhodne vybudovať komunity v nemožných miestach, ktoré všetci opustili. V posledných rokoch som veľmi často našiel malé komunity rehoľníkov, vo všeobecnosti žien, ktoré zriaďujú komunity na miestach, kde ostatní strácajú nádej, kde všetky ľudské bytosti sú zdrvení a zúfalí násilím alebo chudobou. Tam, kde sa všetko zdá beznádejné, nachádzame niekoľko sestier, ako zriaďujú dom s otvorenými dverami.

Jediný záber zhrnie všetky spomienky. Nasledujúci deň po veľkonočnej vigílii, slávenej spolu s touto mníškou, šiel som v kláštore pozrieť malú kaplnku, ktorú udržiavajú bratia z Caracasu v jednom z najnásilnejších *barrios* južnej Ameriky. Kaplnka bola

posiata dierami po guľkách. Každý týždeň je vo farnosti zabitých asi 28 osôb. Na stene za oltárom je jedna freska, namaľovaná deťmi zo štvrte. Predstavuje Poslednú večeru, Ježiš je za stolom a večeria, obklopený dominikánmi a dominikánkami. Dominik hladí svojho psa. Ale učeník, ktorého Ježiš miloval a ktorý zaspal vedľa neho, je dieťa zo štvrte, chlapec ulice. Symbol dieťaťa, ktoré konečne našlo príslušnosť v tomto násilnom svete, prísľub rodiny.

5. Záver

Treba, aby som skončil. Na začiatku som povedal, že zmysel nášho rehoľného života môžeme nájsť len pochopením, že je odpoveďou na hľadanie zmyslu *ľudského* života. Potom som vnukol myšlienku, že jeden spôsob, ako chápať súčasnú krízu zmyslu v západnej spoločnosti, možno sformulovať nasledovne: hlavný príbeh, ktorý rozprávame, aby sme povedali, kto sme a kam ideme, už nefunguje. Je to znázornené naším milým medveďom. Je to príbeh plný protirečení. Hovorí o pokroku, ale zdá sa, že nás vedie k biede. Ponúka slobodu, ale často sa cítime bezmocní. Dáva nám možnosť byť "moderným ja", samostatným, osamoteným, ale spoznávame, že bez spoločenských nemôžeme byť ľudskí.

Preto rehoľný život môže zodpovedať na tento smäd po zmysle len stelesnením iného príbehu, inej vízie o tom, čo je ľudská bytosť, ktorej symbol vidíme ešte lepšie v našej milej sestre, ktorá spieva uprostred noci, za svetla sviece. Tento príbeh ponúka iný zmysel času. Nie je to ani tak nevyhnutný chod pokroku, ako príbeh o tom, ako sa stretávame s Pánom, ktorý nás volá k sebe. Tento príbeh nie je oživený bezuzdným súťažením, ale nepredstaviteľnou tvorivosťou Boha, ktorý kriesi mŕtvych. Hlavnou postavou tohto príbehu nie je osamotený hrdina moderných čias, ale brat a sestra, ktorí sa stretávajú v spoločnosti a budujú spoločnosť pre druhých.

Rehoľný život nie je nič iné, ako pokus žiť spolu s druhými tento druhý príbeh, veľkonočnú udalosť smrti a zmŕtvychvstania. Tak, ako to napísal Bruno Chenu vo svojej vynikajúcej knihe,

ktorú som si prečítal dosť neskoro: "Rehoľníci chcú uskutočniť určitú logiku krstu, život v Kristovi dotiahnutý až do jeho najvyšších dôsledkov"³. Sľuby nedávajú zvláštny alebo rozdielny zmysel nášmu životu, zverejňujú a jasne formulujú naše odmietnutie príbehu medveďa. Napríklad poslušnosť je jasným odmietnutím obrazu samostatného, osamoteného a nezaangažovaného "ja". Prehlasuje náš úmysel žiť tento iný príbeh, spoznať, kto sme v spoločnom bratskom alebo sesterskom živote. Je to záväzok k oslobodeniu sa od neznesiteľného jarma moderného a osamoteného "ja". V poslušnosti odmietame obraz života, ako boja za silu; rovnako v chudobe sa verejne zriekame súťaženia o úspech, "uchyť, čo môžeš" konzumnej spoločnosti. V čistote prijímame najhlbšiu plodnosť, ktorú môžeme dávať, a to v spojení s Bohom – Stvoriteľom, ktorý kriesi mŕtvych.

Tieto sľuby nás obnažujú a vystavujú pred oči druhých. Prevracajú hocikaký iný príbeh, ktorý by dal dočasný zmysel nášmu životu a pomohol nám pokračovať ešte jeden deň. Sľubujeme, že sa zriekame kariéry, finančného úspechu, všetkých skrýš, ktoré by mohol vzbudiť medveď. Ak táto veľkonočná udalosť nie je pravdivá, naše životy nemajú žiadny zmysel a "sme najúbohejší zo všetkých ľudí" (1 Kor 15, 19).

Nie je to ľahké. Sme deťmi modernej doby a boli sme vychovávaní jej príbehmi, mali sme účasť na jej snoch. Napríklad, viem, že sa podobám viac na medveďa, ako na tú sestru. Moje inštinktívne odpovede sú častejšie výsledkom môjho osamoteného "ja" ako jedného z bratov. Viem, že len začínam proces obnovy.

Moja predstavivosť je len šťastí roztavená. Keď čakám na autobus v Ríme a pozerám plagáty, vidím seba samého.

Vyvodzujem z toho dva závery. Najskôr: s mojimi súčasníkmi môžem mať aspoň účasť na zápase odhodiť masku medveďa a ukázať ľudskú tvár. Keby som nemal účasť na tomto boji, nemohol by som odpovedať na otázku: "Aký má dnes zmysel

---

³ Bruno Chenu, *Prorocká naliehavosť, Boh v úlohe dejín*, vyd. Bayard, str. 262.

ľudský život?" Rehoľník nie je nebeská bytosť, unikajúca modernej dobe, ale osoba, ktorej sľuby ju vedú nevyhnutne a bez vykrúcania do boja k novému zrodu. Spolu s druhými máme účasť na strachu z obnovy. Ak sme čestní v tomto boji, možnože druhí budú chcieť mať účasť na našej nádeji.

Ďalej – pretože je to ťažké – musíme sa skutočne venovať vytváraniu komunit, v ktorých bude možný tento nový veľkonočný život. Rehoľná komunita musí byť viac ako len miesto, kde sa chodíme najesť, niečo sa pomodliť a kam každý večer prichádzame spať. Je to miesto smrti a zmŕtvychvstania, kde si navzájom pomáhame stávať sa novými. Začínam sa chytať predstavy, že rehoľný život je ako ekologický systém, túto predstavu som uviedol na inom mieste.⁴ Eko-systém je taký, ktorý umožňuje, aby sa zvláštne životné formy rozvinuli. Každá zvláštna životná forma potrebuje svoj eko-systém. Toto je mimoriadne pravdivé pre mladých, ktorí teraz vstupujú do zasväteného života. Často prišli k viere v Boha len nedávno. Vzácny druh žaby môže žiť, rozmnožovať sa a mať svoju budúcnosť len vtedy, keď bude disponovať všetkými nevyhnutnými prvkami svojho eko-systému: rybník, tieň, rôzne vodné rastliny, veľa bahna a iné žaby. Byť rehoľníkom znamená zvoliť si zvláštnu životnú formu, kde každý z nás bude potrebovať svoje oporné zázemie: modlitbu, ticho, komunitu. Bez tohto sa nemôžeme rozvíjať. Dobrý predstavený je ako ekológ, ktorý pomáha svojim spolubratom vytvárať potrebné klíma k ich dobrého rozvoju. Ale eko-systémy nie sú malými väznicami, ktoré nás odrežú od moderného sveta. Eko-systém pomáha životnej forme rozvinúť sa a pôsobiť tvorivo na iné formy života.

Potrebuje tiež eko-systémy, ktoré v nás podporia zmysel pre veľkonočnú dobu, rytmus liturgického roku, ktorý nás vedie od Adventu k Turíciam. Potrebuje komunity, ktoré sú poznačené týmto rytmom, slávnosťami a pôstom. Potrebuje komunity, v ktorých sa neuspokojíme len s narýchlo odspievanými žalmami

---

⁴ Prednáška pre Vyšších rehoľných predstavených USA, 1996.

pred odchodom do práce, ale kde nás podporia, že budeme aj v púšti schopní spievať na chválu. Potrebujeme budovať komunity, v ktorých sa delíme o vieru, ale aj beznádej, aby sme si navzájom pomohli v prechode púšťou. Potrebujeme komunity, v ktorých sa pomaly rodia bratia a sestry, deti živého Boha.

Sestra spievala v prítmí, tak ako Dominik spieval po cestách južného Francúzska. Toto je kresťanské povolanie. Svätý Augustín nám hovorieval: "Kráčajte cestou. Kráčajte a spievajte. Tak robia cestujúci, aby si uľahčili bremeno (...). Spievajte novú pieseň. Nedajte nikomu, aby vám omieľal staré refrény. Spievajte ľúbostné piesne vašej krajiny (...). Tak, ako spievajú cestujúci, často spievajú v noci. Vyľakajú sa na akýkoľvek hluk, ktorý počujú na okolí. Ale spievajú, hoci majú strach z banditov".⁵ Alebo z medved'ov!

Brat Timothy Radcliffe, OP
Predstavený Rádu kazateľov

---

⁵ Svätý Augustín, *Enarrationes in Psalmos*, 66, 6.

Dialóg

Sestra Therezinha REMONATTO
Generálna asistentka

*"Dialóg je jeden zo spôsobov vykonávania
apoštolského poslania a umenie duchovnej komunikácie."*
por. Encykliku *Ecclesiam Suam* od Pavla VI.

I. Jej vlastnosti

1. Jasnosť

Dialóg predpokladá a požaduje porozumenie. Je to odovzdanie myšlienky a pozvanie k cvičeniu najvyšších schopností človeka; táto prvá požiadavka stačí k povzbudeniu našej apoštolskej horlivosti k spoznaniu všetkých foriem reči: je zrozumiteľná, ľudová alebo výberová?

2. Láskavosť

Ďalšou vlastnosťou je prívetivosť, ktorú nám ponúka sám Kristus: *"učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom"* (Matúš 11, 29).

Dialóg nie je ostrý, urážajúci, jeho autorita pochádza z pravdy, ktorú predkladá, z lásky, ktorú šíri a z príkladu, ktorý podáva.

Nerozkazuje, nie je suverénny. Je pokojný, vyhýba sa násiliu. Je trpezlivý a veľkodušný.

3. Dôvera

Ďalšou charakteristikou dialógu je dôvera, či už v účinnosti slova, ktoré pozýva k rozhovoru, ako aj v schopnosti otvorenosti

voči poslucháčovi.

Dôvera vzbudzuje dôverné priznania a priateľstvá, spája duše do vzájomnému súhlasu k nejakému dobru, ktoré vylučuje akýkoľvek egoistický záujem.

4. Pedagogická rozumnosť

Pedagogická rozumnosť je doplňujúcou črtou dialógu. Uvedomuje si psychologické a morálne podmienky poslucháča (por. Matúš 7, 6), podľa toho, či sa jedná o dieťa, dospelého človeka bez vzdelania alebo bez prípravy, nedôverčivú alebo nepriateľskú osobu.

Táto rozumnosť sa usiluje vnímať citlivosť druhého a upravuje naše postoje, aby sme neboli neprijemní alebo nezrozumiteľní.

V takomto dialógu sa uskutočňuje jednota pravdy a kresťanskej lásky; múdrosti a lásky.

Keď sme sa zahľadeli na črty dialógu podľa encykliky *Ecclesiam Suam*, zamyslíme sa teraz nad tým, čo je to dialóg:

- nie je to obyčajná konverzácia, počas ktorej rozprávame povrchno o niektorých témach, bez nášho osobného záväzku;
- nie je to rozumová debata osôb s predsudkami, ani porovnávanie medzi rôznymi poňatiami o živote a jeho skutočnostiach; taktiež to nie je polemická debata;
- nemá za cieľ podať vynikajúce poučenie, vnútiť myšlienky a ponechať druhého v pasívnom postoji;
- zvodca nás nevedie dialóg. Ani dva monológy, ktorí sa prerušujú, nevytvárajú dialóg.

Dialóg je autentický vzťah medzi osobami. Zjavuje osobné tajomstvo viery, zjavenie a vieru vo vzájomnej otvorenosti.

K tomu je potrebná určitá duševná dispozícia a predovšetkým túžba počúvať.

Je potrebné vytvoriť ovzdušie otvorenosti, záujmu o druhého, dôvery a jednoduchosti. Dialóg vedieme vtedy, keď máme v poslucháčovi dôveru a cítime túto vzájomnú dôveru. Je vhodné udržiavať formy dialógu.

Agresívni ľudia zabraňujú dialóg. Delikátni ľudia uľahčujú jeho uskutočnenie a prehĺbenie.

Tu zaváži prax a skúsenosť. Dialóg si vyžaduje postupnú a trpezlivú prípravu. Nevedieme dialóg, kedy chceme, ale keď je to potrebné. Keď objavíme srdečnosť dialógu a keď je ocenený ako prostriedok stretnutia, vzrastá k nemu úcta a chceme mať viac možností praktizovať ho. Existujú takého rozhovory spontánne a tie, ktoré treba pripraviť. Nevieme, ktorý je hodnotnejší. Dôležitejší je výsledok ako technika.

Dobrý dialóg si vyžaduje určitý pokoj a čas. Radostný a príjemný dialóg zanecháva za sebou túžbu vrátiť sa a obnoviť ho.

"Vyslyš ma, keď volám o pomoc." (Ž 4, 2)

"Nemlč, Bože." (Ž 82, 2)

II. Skúsenosti z dialógu

Dialóg uľahčujú niektoré základné postoje, ako: disponibilita, dôvera, otvorenosť, úprimnosť a iné. Sú to hodnoty, o ktoré sa máme usilovať a pestovať ich, a tak ich dať do služby druhým.

Spoznáť v druhej osobe svojho blízkeho predpokladá umiestniť sa na tú istú rovinu, pretože všetci sme si rovní v dôstojnosti. Opravdivý rozhovor bude možné začať len za predpokladu, že osoby sú slobodné, bez predsudkov alebo nedôvery.

Skutočný dialóg je tam, kde je súlad medzi slovami, životom a svedomím. Z neho sa rodí láska, dar, vzájomné priateľstvo.

V tejto etape budeme viesť "stratiť čas" k počúvaniu, prijatiu, čakaniu, solidarite s účastníkom rozhovoru.

Disponibilita a láska sú činné. Preto v tajomstve Vtelenia Boh posielal svojho Syna, Ježiša. Pripravuje sa, aby sa narodil uprostred

jednoduchého ľudu. Ježiš sa počas svojho života modlí, zhovára, uzdravuje a zachraňuje, pretože miluje.

K tomu, aby láska zodpovedala svojmu skutočnému zmyslu, musí byť zaodetá vierou a dôverou. Pokúsím sa opísať niekoľko hodnôt, týkajúcich sa dôvery, pretože dôvera je nevyhnutná vlastnosť k nastoleniu "otvoreného, pravého, slobodného a jednoduchého rozhovoru".

Dôvera vzniká vtedy, keď sa osoba cíti pochopená, prijatá, rešpektovaná a milovaná.

Dôvera nastáva vtedy, keď je dialóg otvorený, voľný, úprimný, rešpektujúci projekty a plány.

Dôvera sa udržuje vtedy, keď sme schopní podporiť sympatiu a srdečnosť prejavmi úcty a taktnosti.

Dôvera narastá častými stykmi a komunikáciou; oslabuje sa rezervovanosťou, uzatvorením; posilňuje sa bojmi a skúškami; rozpadá sa nezhodou a nerozumnosťou.

Dôvera sa preorientuje vtedy, keď napriek omylu a rozdielom, zbadáme možnosti zlepšenia v druhom a keď sa tento cíti prijatý a ocenený.

III. Podľa Silvina José Fritzen, v komunite existuje "desatoro" dôvery:

1. Dôvera sa neimprovizuje a neprogramuje bez komunitného prostredia. Rodí sa nepozorovateľne a rozvíja sa zakaždým, keď je vhodné prostredie.
2. Dôvera je vždy spojená s dobrotou pocitov. Tí, ktorí majú čisté srdce, dôverujú bez veľkej námahy a žiadneho strachu.
3. Dôvera rastie ako osoba. Stáva sa hlbokou v miere, ako osoba dozrieva.
4. Dôvera je zľúčiteľná s intímnosťou, diskretnosťou, rozumnosťou a slobodou. Ak tieto ľudské hodnoty chýbajú, dôvera sa oslabuje a zomiera.

5. Dôvera sa rozlišuje od naivnosti. Jedine ľudia so zdravým úsudkom a veľkodušným srdcom sú schopní mať dôveru v druhých.
6. Dôvera dáva životu radosť a jednoduchosť, čo sa rovná šťastiu. Ale radosť a jednoduchosť sú dva kľúče, ktoré otvárajú srdce dôvere.
7. Dôvera je ovocie, ktoré existuje len vtedy, keď sa delí. Uzatvorenosť do vlastných problémov a vlastných plánov zatvárajú cestu ku komunikácii a bez tejto niet dôvery.
8. Dôvera je nezlúčiteľná s pýchou, predstieraním a egoizmom. Živí sa kvetmi šľachetnosti, úprimnosti a pokory.
9. Dôvera sa od prírody snaží prežiť. Keď je silná, odoláva smrti, ale keď je mŕtva, nikdy sa znovu neobjaví ako predtým.
10. Dôvera, ktorú prijímame, si vyžaduje cenu, a ňou je **dôvera**, ktorú dávame.

IV. Prehĺbenie dialógu v rôznych dokumentoch

Dialóg nie je vrtoch módy, ani nová metóda, ktorá dovoľuje osobe robiť, čo chce. Dialóg je teologická potreba, aby sme spoznávali rôzne prejavy Božej vôle pred prijatím rozhodnutia.

Ježiš Kristus je Svetlo, Pravda nielen preto, že pozná a hovorí úplnú pravdu, ale preto, že sa stotožňuje s nekonečnou Pravdou. Zjednotiť sa s Kristom, znamená kráčať k Pravde.

Jednou s možností je, ísť "odzbrojení" a pokorní k hľadaniu pravdy, bez strachu, že zvíťazíme alebo budeme premožení, bez predsudkov alebo už prijatých rozhodnutí. Avšak pri dialógu sa nemôžeme zúčastniť s neosobnou pohodlnosťou, naopak, s otvoreným srdcom k Božiemu Slovu.

Musíme sa naučiť počúvať s láskou, aby sme prijali a pochopili spolusestru. Ak si počas jej rozhovoru už pripravujem, čo musím

povedať, aby som vyvrátila jej názory, môj postoj nie je úprimný. Predstavená a členky komunity potrebujú dialóg.

V komunite všetci potrebujú viesť dialóg, aby sa každý mohol vyjadriť ako "osoba" a prejavíť svoje túžby, ťažkosti, spôsoby myslenia, atď...

K úprimnosti dialógu je potrebné, aby vládlo ovzdušie dôvery a priateľstva, možnosť slobodne vyjadriť svoj názor bez nátlaku ani z jednej strany, v ovzduší úprimnosti a autenticity, bez skrývania, okrem záležitostí, viazaných tajomstvom.

"Dialóg nemôže byť nekonečný. Nech ich teda ochotne vypočujú a nech napomáhajú ich spoločné úsilie... Pritom však predstavený má právomoc rozhodovať a nariaďovať, čo treba robiť." (PC 14)

Podľa Konštitúcií dcér kresťanskej lásky

"Spoločný život žiada od sestier deľbu počnúc o materiálnych existenčných hodnôt až po duchovné a apoštolské záväzky. V dialógu sa delia o poznatky a skúsenosti, umenšujú rozdiely a pripravujú rozhodnutia." (K 2.19)

"Starosť o formáciu je bezprostrednejšie zverená sestrám, ktoré ... majú byť prívetivé, diskkrétne, majú vedieť chápať a uctiť si druhých a byť otvorené pre dialóg." (K 3.5)

Sila k evanjelizácii spočíva v zintenzívnení "dialógu medzi nami, vzájomným počúvaním a úctou" (Záverečný dokument z Generálneho zhromaždenia v r. 1985).

Podľa Smerníc pre sestru služobnicu

"Úloha sestry služobnice je pracovať na dosiahnutí jednoty medzi sestrami a na vzraste lásky."

Medzi dispozíciami, ktoré má mať, sa uvádza:

"Sestra Služobnica počúva svoje sestry láskavo, s úctou a dôverou. Vedie s nimi jednoduchý a úprimný dialóg, ktorý napomáha opravdivé stretnutie, vhodné ku vzájomnému spoznávaniu. (K 3. 45)

V evanjeliu svätého Jána (4, 1-42) stretávame sa s textom, ktorý nám poukazuje na **autentický** dialóg. Skúmajme v tomto texte Ježišove postoj:

- Ježiš vo svojom evanjelizačnom dynamizme ide do Samárie (aj keď je to cudzia krajina), kde sa uskutoční stretnutie so Samaritánkou.
- Unavený, sadá si na okraj Jakubovej studne.

Obráťme aj my svoju pozornosť k postojom učeníkov, ľudu a Samaritánky.

Ježiš

1. Svoj dialóg začína slovami:
"Daj sa mi napiť!"
2. Nediskutuje, ale prehlbuje dialóg:
"Keby si poznala Boží dar a vedela, kto je ten, čo ti hovorí: "Daj sa mi napiť," ty by si poprosila jeho a on by ti dal živú vodu."
3. Po chvíli Ježiš hovorí:
"Každý, kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, nebude žízniť naveky."

Samaritánka

1. Odpovedá mu prekvapene:
"Ako si môžeš ty, Žid, pýtať vodu odo mňa, Samaritánky?"
2. Premýšľa a hovorí mu:
"Pane, ani vedro nemáš a studňa je hlboká."

Samaritánka zostáva v realite: studňa, voda, džbán.

3. So záujmom ho prosí:
"Pane, daj mi takej vody, aby som už nebola smädná a nemusela sem chodiť čerpať!"

Až potiaľto badáme, že dialóg nenašiel odozvu. Ježiš však pokračuje a prehlbuje ho až do okamihu, kedy sa pravda stretá s pravdou.

4. "Chod', zavolaj svojho muža a príď sem!"

5. Po chvíli Ježiš hovorí:
"Správne si povedala, lebo si mala päť mužov a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj muž. To si povedala pravdu."

6. Ježiš objasňuje: *"Ver mi, žena, prichádza hodina, keď sa nebudete klaňať Otcovi ani na tomto vrchu, ani v Jeruzaleme. Ale prichádza hodina, ba už je tu, keď sa praví ctiteľia budú klaňať Otcovi v Duchu a pravde!"*

7. Ježiš potvrdzuje jej slová a zjavuje sa jej:
"To som ja, čo sa s tebou rozprávam."

4. Žena mu odpovedala:
"Nemám muža."

5. Žena mu vravela: *"Pane, vidím, že si prorok. Naši otcovia sa klaňali Bohu na tomto vrchu, a vy hovoríte, že v Jeruzaleme je miesto, kde sa treba klaňať."*

6. Žena pokračuje: *"Viem, že príde Mesiáš, zvaný Kristus. Až príde on, zvestuje nám všetko."*

7. Žena nechala džbán, odišla do mesta a vravela ľuďom:
"Pod'te sa pozrieť na človeka, ktorý mi povedal všetko, čo som porobila! Nebude to Mesiáš?"

Mnoho Samaritánov z toho mesta uverilo v neho pre slovo ženy a prišli k Ježišovi.

Samaritánka ide k realite života a ohlasuje Kristovo poslanstvo. Stáva sa evanjelizátorkou. Obrátila sa, pretože sa otvorila k dialógu.

Na záver

Dialóg je komunikácia.
Dialóg je dôvera.
Dialóg je konfrontácia.
Dialóg je spoznávanie.
Dialóg je prítomnosť.
Dialóg je objav.
Dialóg je iniciatíva.
Dialóg je otvorenie.
Dialóg je spolupráca.
Dialóg je analýza.
Dialóg je syntéza.
Dialóg je výmena.
Dialóg je priblíženie sa.
Dialóg je zjednodušenie.
Dialóg je dôkaz.
Dialóg je uistenie.
Dialóg je obohatenie.

Sestra Therezinha REMONATTO
Generálna asistentka

Aktuality z provincií*Provincie južnej Ameriky a Karibských ostrovov****Medzinárodné centrum
vincentských štúdií***

Sestra Hilda APONTE SOLER
Vizitátorka provincie Bogota (Kolumbia)

Po nedávnej spoločne prežitej skúsenosti z medzinárodnej formácie v Bogote s našimi sestrami južnej Ameriky a Karibských ostrovov, s veľkou radosťou vám chcem opísať proces k dosiahnutiu vytýčeného cieľu, a to vytvorenie študijného centra pre dcéry kresťanskej lásky južnej Ameriky a ostrovov Karibského mora.

1994: Po stretnutí vizitátoriek v Paríži, začína sa rodiť tento plán. Z rôznych stretnutí medzi sestrami zodpovednými za provincie Spoločnosti vzišla potreba posilniť formáciu k zlepšeniu odpovede na potreby sestier a ich služby pri chudobných v súčasnosti, vychádzajúc zo situácií vlastných každému kontinentu. Išlo teda o úvahu nad zhodou priaznivých okolností vlastných južnej Amerike a ostrovom Karibského mora.

1997: Vizitátorky, opäť zidené v Paríži, sa vrátili k tejto téme a posilnili návrh z roku 1994. **V máji 1998,** na prvom stretnutí južnej Ameriky v Bogote, začína sa tento návrh realizovať. Počas tohto stretnutia je menovaná komisia z 3 vizitátoriek: sestra Fausta Montesdeoca (Ekvádor), sestra Ana Maria Morales (Chile) a sestra Hilda Aponte (Bogota, Kolumbia). Táto komisia si určila lehotu dvoch rokov na realizáciu tohto plánu. Za základ, rámec a smernice k vypracovaniu tohto plánu slúžili výsledky ankety, prevedenej u vizitátoriek a ich príslušných Rád, týkajúcej sa obsahu, zámerov, použitých metód, trvania a miesta formácie.

Komisia sa za tým účelom stretla viac ráz a požiadala o pomoc rôznych poradcov: kňazov Misijnej spoločnosti, dcéry kresťanskej lásky a laikov. Bol vypracovaný prvý text, ktorý predložili na schválenie

vizitátorkám. Po návrhoch a poznámkach bolo prevedené druhé prepracovanie. V máji 2000 bol konečný návrh, obsahujúci ciele formácie, študijný plán a rozpočet, predložený na schválenie Generálnej predstavenej, sestre Therezinhe Remonatto, generálnej asistentke, sestre Márii Tereze Svarcas, generálnej radkyni, ako aj vizitátorkám južnej Ameriky a ostrovov Karibského mora.

28. augusta 2000 provincia Bogota privítala v dome v Los Pinares 23 prvých účastníčok v medzinárodnom centre vincentských štúdií južnej Ameriky a ostrovov Karibského mora. Tak, ako sa vyjadrili naše "priekopníčky", bol to mimoriadny čas milosti jubilejného roku, ktorý im umožnil pokúsiť sa uviesť do praxe požiadavku našej svätej zakladateľky: *"Obnovte sa, drahé sestry, vo vašej prvotnej horlivosti"*.

Všetci, či už formátori, formátorky alebo sestry vo formácii – ako novátori – cítili sa zodpovednými splniť očakávania vizitátoriek. Nimi navrhované hlavné ciele viedli k hľadaniu a vytváraniu nových ciest školenia, čo umožnilo účastníckam prehĺbiť našu charizmu a spiritualitu a obnoviť sa vo svojich záväzkoch služobníckych chudobných, po vážnom zamyslení sa nad svojím životom, spojeným s mnohými výzvami, ktoré adresuje súčasná spoločnosť na zasvätený život.

Prvé formačné stretnutie sa skončilo **15. novembra**; jeho program obsahoval veľmi rozdielne aktivity: prednášky, hĺbkové práca a osobné štúdium, návštevy rôznych apoštolských centier a vypracovanie komunitného plánu, ktorý sa účastníčky pokúsili žiť počas svojho stretnutia, ako i pravidelné zhodnotenie každých dvadsať dní. Tento plán predstavili vizitátorka a jej rade po návrate do svojej provincie.

Kurzy boli zabezpečované laikmi, dcérami kresťanskej lásky, kňazmi Misijnej spoločnosti a členmi ďalších inštitútov.

Laici zdôraznili podstatné vlastnosti, ktoré si má osvojiť každý človek a tým viac každý kresťan (etika, morálka, občianske a morálne hodnoty, úloha ženy v procese formácie ako znamenie nádeje pre zasvätený život, úlohy, vyplývajúce zo súčasnej spoločnosti, atď.) Preberali sme sa tiež témy, týkajúce sa juhoamerickej reality v politickej, ekonomickej a náboženskej oblasti, s jej dopadmi na globalizáciu.

Dcéry kresťanskej lásky a Otcovia Lazaristi upútali osobitný záujem na poznanie a prehĺbenie vincentského učenia. Spomedzi prebraných tém možno citovať:

- vznik a dejiny Spoločnosti
- jej rozšírenie vo svete
- jej situácia na kontinente
- duchovný život svätej Lujzy
- život a spiritualita svätého Vincenta
- identita, charizma a sekularita
- inkulturácia evanjelia a charizmy
- vinctenská charizma v perspektíve novej evanjelizácie
- antropológia chudobného
- spôsob vypracovania plánov
- predstavenie konkrétnych realizácií
- a iné.

Po každej téme formácie nasledovalo hodnotenie. Tieto rôzne ohodnotenia sú veľmi dôležité pri vypracovaní programov ďalších stretnutí.

Sídlo Formačného centra je v Bogote; účastníčky mali preto možnosť obdivovať niekoľko nádherných kultúrnych a náboženských miest Kolumbie. Tieto spoločné prehliadky odstránili únavu, čím zostali všetky sestry v plnej forme na ďalšiu odbornú intenzívnu formáciu.

Sme vďačné členkám Generálnej rady, že sa stali ručiteľkami tohto študijného centra. Vďaka ich morálnej, ale tiež finančnej pomoci môžeme pomáhať sestrám z niektorých provincií zúčastniť sa budúcich stretnutí, naprogramovaných až do roku 2005.

Za úspech tohto prvého formačného stretnutia sme zaviazané vďakou početným osobám, ktorí sa postarali o jeho dobrý priebeh. Našu vďaku adresujeme zvlášť sestre Lucii Gomez, generálnej koordinátorke, Otcovi Emiliovi Melchor, CM a sestrám z domu v Los Pinares.

Nech nám Pán udelí milosť pokračovať v započatom diele. Matka Guillemin by nám povedala: ***na formáciu sa má obetovať všetko.***

Sestra Hilda APONTE SOLER
Vizitátorka provincie Bogota

*Provincie Európy****Prvé stretnutie vizitátoriek Európy****Salamanka (Španielsko), od 25. apríla – 1. mája 2001*

Šesť vizitátoriek Francúzska

Myšlienka na stretnutie vizitátoriek Európy vzniklo v Ríme, počas ich stretnutia v máji 2000. Preto sme boli pozvané zísť sa do Salamanky¹, v Španielsku, od 25. apríla do 1. mája 2001.

Zámery tohto stretnutia boli nasledovné:

- vzájomne sa spoznať a prehĺbiť toto poznanie,
- viac si uvedomiť rozdiely a doplnenie,
- využiť možnosť vzájomnej deľby skúseností,
- vzbudiť túžbu po "komunikácii" medzi krajinami,
- vzbudiť potrebu pravidelných stretnutí,
- vyjsť za svoje "hranice" a otvoriť sa voči Európe.

Na stretnutí sa zišlo štyridsaťpäť dcér kresťanskej lásky z Albánska, Rakúska, Belgicka, Španielska, Francúzska, Veľkej Británie, Írska, Talianska, Holandska, Poľska, Slovenska, Slovinska, Portugalska a Švajčiarska, ktoré sa tešili, že sa môžu stretnúť k spoločnej úvahe o realitách každej z krajín. Väčšina generálnych radkýň sa zúčastňovala na všetkých prácach a pohovoroch.

---

¹ V Salamanke nás privítali v "Duchovnom centre svätého Vincenta de Paul"; je to formačné stredisko, ktoré vedú kňazi Misijnej spoločnosti a dcéry kresťanskej lásky sa starajú o jeho chod.

Po srdečnom privítaní vizitátorkami Španielska sme sa od začiatku ocitli v hrejivej atmosfére, ktorá uľahčovala jednoduchosť a voľnosť pri rozhovoroch. Navyše, aj vynikajúce materiálne podmienky veľmi prispeli k uvoľneniu tela a ducha.

Hlavná téma bola zvolená vzhľadom k našim návrhom:

So zreteľom na našu vlastnú realitu a realitu spoločnosti, v ktorej žijeme, ako sa máme situovať s evanjeliovou správnosťou vo svete, takom, aký je? Ako sa máme rozhodovať v Duchu Svätom? Ako šíriť vieru?

Otec Fossion, Jezuita, riaditeľ a profesor Medzinárodného katechetického a pastoračného centra "Lumen Vitae" z Bruxellu, súhlasil s úvahou nad týmito základnými a aktuálnymi otázkami. Úvahe vyčlenil celý deň 26. apríla a dopoludnie 27. 4.

Rozvinul svoj príhovor do štyroch veľkých kapitol:

1. Súčasná kultúra a náboženstvá: "Náboženská depresia" a hľadanie duchovnosti, charakteristické črty súčasnej kultúry, nový kultúrny a náboženský vzťah.
2. Akú má chuť Evanjelium? Ktorá spiritualita je správna pre dnešnú dobu?
3. Aká Cirkev pre akú pastoračnú evanjelizáciu?
4. Akú spiritualitu k misii? Evanjeliové postavy?

Druhá časť stretnutia oslovila spoločné starosti rôznych provincií:

- Pozornosť k starším sestram
- Spojenie provincií Francúzska
- Pastorácia povolání
- Počiatočná formácia
- Spolupráca s vincentkými laikmi a ich formácia
- Nové iniciatívy a solidarity ako odpoveď na výzvy dnešných chudobných, zvlášť prisťahovalcov
- Výmeny medzi európskymi provinciami k udržaniu významných diel, ktoré presahujú možnosť jednej Provincie.

- Účastníčky mali možnosť dozvedieť sa krátke informácie, ako napríklad o organizácii vincentských štúdií, výmeny žiakov medzi rôznymi krajinami, a pod.

Vzájomné pohovory a spojitosť celého stretnutia bola "uľahčená" vďaka jasnosti, jednoduchosť, kompetencii a úcte k osobám sestry Gabriely Robin z Veľkej Británie (Kongregácia Notre-Dame, taktiež sa nazývajú Augustiniánky); sestra je generálnou radkyňou tejto kongregácie a generálnou sekretárkou Zväzu vyšších predstavených krajiny.

Zo všetkého sme načerpali usmernenia, prania a konkrétne návrhy do budúcnosti:

- Zámer 2. stretnutia európskych vizitátoriek po GZ r. 2003 k prehĺbeniu jednej zo začatých tém a jej predĺženie.
- Návrh iných európskych stretnutí týkajúcich sa mladých sestier, sestier služobníc, sestier pracujúcich v jednotlivých odvetviach činnosti.
- Rozvoj vzájomných pohovorov medzi sestrami a činnosťami rôznych krajín Európy.
- Rozhodnutie učiť sa jeden spoločný jazyk k uľahčeniu pohovorov.
- Predĺženie obsahu príhovorov O. Fossiona ich začlenením do plánov stálej formácie v provinciách.
- Hľadanie spôsobov spolupráce k účinnej pomoci krajinám, ktoré nemajú mladé sestry.

Jedným z predmetov našich rozhovorov bola otázka prísťahovalcov. Na konci debaty sme sformulovali nasledovné želania:

1. nech je pozornosť voči prísťahovalcom uvedená na Generálne zhromaždenie v r. 2003.
2. Nech sa nad týmto predmetom pracuje už pred GZ vo všetkých dotyčných krajinách, či už o imigrácii alebo emigrácii.

3. Nech sa pre Európu vytvorí skupina delegovaných sestier, priamo zaangażovaných v službe pri prisťahovalcoch, aby
  - sa zhromaždili informácie o:
    - osobách a ich potrebách;
    - aktuálnych odpovediach Spoločnosti na tieto otázky.
  - vyčleniť zdroje Spoločnosti (osoby, financie...)
  - pripraviť konkrétne návrhy.
4. nech provincie každej krajiny hľadajú prostriedky, ktoré by vzbudili v sestrách uvedomenie si otázok migrácie;
5. nech naďalej pokračuje, rozvíja sa a posilňuje sa súčasná pomoc medzi európskymi krajinami.

Spoločná práca nám rovnako umožnila nájsť si čas na spoznanie kultúrneho a duchovného dedičstva tejto krásnej oblasti Španielska (Madrid, Salamanka, Avila, Alba de Tormes).

V Madride sme sa potešili, že sme mohli "vidieť na vlastné oči" niekoľko konkrétnych služieb dcér kresťanskej lásky medzi najchudobnejšími, často v spolupráci s inými vetvami vincentskej rodiny. Aj teraz sme skonštatovali, že spoločne s druhými možno byť vynaliezavejšími pre dobro chudobných...

Španielsko sme opúšťali povzbudené, pričom sme si opakovali slová Otca Fossion: *"v tomto čase premien, kedy sa strácajú mnohé bývalé istoty, nenechajme sa ovládať horkosťou alebo smútkom za minulosťou. Je viac evanjeliové žiť v dôvere a radosti, hoci súčasná situácia nás privádza do pomykova a sme nesvoji. Evanjelium nás pobáda k istej odovzdanosti: "Nebud'te ustarostení o zajtrajšok; zajtrajší deň sa postará sám o seba. Každý deň má dosť svojho trápenia." (Mt 6, 34) Tieto evanjeliové perspektívy nám pripomínajú, že šírenie viery nie je otázkou nášho úsilia, akoby stačilo rozmnožiť našu energiu... Evanjelizácia nie je možná bez nevyhnutnej dôvery v človeka, ktorá sa neoddeľuje od dôvery v pôsobenie Ducha Svätého v ľudských dejinách. Toto všet-*

ko nás pobáda k radostnej odovzdanosti; je to disponibilita božiemu Duchu, ktorý pôsobí v Cirkvi a vo svete. Táto odovzdanosť nevedie k nečinnosti, pasivite alebo bezstarostnosti. Naopak, robí nás odvážnejšími k činnosti, vynaliezavejšími v príprave budúcnosti, schopnejšími pripravovať na dlhé obdobie, hoci toto sa nerysuje ako predmet zisku."

Otec Fossion nám tiež viackrát pripomenul evanjeliové znenie obsahu Konštitúcií, ktoré pomáhajú každej dcére kresťanskej lásky vo vernosti charizme, v službe najopustenejším, v postoji pokornej a jednoduchej blízkosti, s úsilím o solidaritu, s ochotou ísť tam, kde sú chudobní, do hocijakej situácie.

Opäť sme mohli skonštatovať, že Duch Boží pracuje v kultúrach, v každej z nás, v každej sestre našej provincie, v srdciach súčasných, zvlášť chudobných. Spoločne sme načerpali z rodinných prameňov, z čoho sme mali veľkú radosť.

Tento čas stretnutia sa stal spoločenstvom, kde každá dávala a prijímala, dala všetko, čo vlastnila a čím je do služby všetkých. Takáto motivácia pomohla otvoriť srdce pravému priateľstvu, bez výnimky, k prijímaniu rozdielností, ktoré nerozdeľovali, ale priniesli vzájomné obohatenie. Ako odpoveď na predpokladaný zámer, sestry sa pokúsili napredovať spoločne k Pánovi a k chudobným.

Šesť vizitátoriek Francúzska

● INDIA

Smrtonosné zemetrasenie v Gujarat

Piatok, 26. januára 2001, bol skutočne čierny piatok pre celú oblasť Saurashtrat Kutch a Jujarat. Oblasť bola postihnutá zemetrasením 7,9 stupňa Richterovej stupnice, ktoré pokrylo pod svojimi troskami nádeje a životné plány viac ako 15 miliónov osôb. Podľa polooficiálnych správ, zemetrasenie zapríčinilo smrť 102 000 osôb, zatiaľ čo neoficiálne správy odhadujú viac ako 201 000 mŕtvych. Mestá Bhuj, Anjar, Gandhidham a Bhachau, ako aj okolité dediny, podobali sa cintorínom. Viac ako 25 % je ešte pod troskami.

Vďaka Božej Prozreteľnosti, vo farnostiach Bhuj a Gandhidham zomrelo len 14 katolíkov. Rehoľné sestry a kňazi tejto oblasti neutrpeli škodu. Avšak pod rumami jedného útulku pre postihnuté deti zahynuli dve osoby.

V diecéze Ahmedabah máme dva domy: Bohasan a Kempur. Sestry a deti týchto dvoch miest sú zdravé a bez ujmy, ale budovy sestier a chovancov sú značne poškodené.

Doteraz pokračujú záchranné a humanitné akcie. Boli inštalované viaceré tábory. V 300 dedinách obdržalo túto pomoc 400 000 obyvateľov. Asi 1500 dobrovoľníkov z 24 diecéz z celej krajiny ponúкло v týchto táboroch svoju pomoc. Naše sestry v šiestich komunitách dali sa do služby ľuďom, postihnutým katastrofou. CARITAS, CRS, CHAI, Helpage India, GVHA, CASA, Červený kríž Maharashtra, Konferencie svätého Vincenta de Paul a ICYM spolupracovali s diecézou, zaobstarávali lekársku pomoc, potraviny, ošatenie a dočasné ubytovanie. Asi stovka obetí bola dopravená do nemocnice k špeciálnemu ošetrovaniu.

V súčasnosti pretrváva problém výstavby a opráv domov, pitnej vody a adopcie osirelých detí. Sú to oblasti, ktoré nám spôsobujú veľké starosti. Spolupráca s vládou sa ukazuje nevyhnutnou, pretože individuálne organizácie nemôžu zabezpečiť prácu nezávislým spôsobom.

• QUASI – PROVINCIA

Svätý Vincent de Paul: Keď sa láska stane plameňom
Scénická hra v kaplnke Panny Márie Zázračnej medaily (29. 4. 2001)

Jeden raz nie je ešte zvyk. 29. apríla 2001 sestry Materinca, z ďalších miest a početní pútnici obsadili kaplnku, kde si s nimi Vincent de Paul osobne dohodol schôdzku. Myslím si, že o takejto významnej udalosti je dobré zmieniť sa aspoň v skratke.

Skupina mladých Landčanov predstavilo počas roku 2000 svoju scénickú hru o živote jedného zo svojich krajanov, aby tak osobitnejšie zdôraznili 400. výročie kňazskej vysviacky svätého Vincenta de Paul. Rozhodli sa, že zakončia cyklus predstavení prechodom cez ulicu de Bac č. 140.

Títo mladí obyvatelia Lánd svojou deľbou stali sa vyslancami "svojho svätého". Divákovi odovzdali časť odkazu svätého Vincenta, časť z jeho duchovného dedičstva.

Vďaka tomuto predstaveniu - úvahy nad cestou, ktorú si Boh vybral, aby zmenil srdcia a obrátil ich k chudobným – objavili sme Jubilejnú cestu: zahľadieť sa na jeho život, vrátiť sa k prameňu: Božie slovo, vydať sa cestou deľby pobádané láskou, dôverou a nádejou voči blížnemu a Bohu.

Mladí herci dokázali zvýrazniť ideál tohto apoštola kresťanskej lásky, ktorý vyrastal v kraji Landy, jeho ideálom bolo obetovať svoj život v službe chudobným a zvolil si slúžiť Bohu v ich osobe. Postupne, ako sa vyvíjala scéna, diváci spoznávali, že toto poslanstvo je veľmi aktuálne a odpovedá na výzvy dnešného sveta. Poznať svätého Vincenta znamená spoznávať a znovu spoznávať nekonečne vynaliezavú Lásku, nadšenie v službe, radosť z obetovania pre šťastie druhých (toho, kto je nám blízky, ako aj toho, kto je ďaleko od nás, o ktorého radostiach a trápeniach sme sa dozvedeli).

Každý divák dostal lístok s jednou výstižnou vetou od svätého Vincenta, aby sme nezabudli na odkaz, ktorý nám chceli herci odovzdať. Na mojom bolo napísané: "Osoba, ktorá prijíma Eucharistiu dobre, robí všetko dobre." (18. 8. 1647)

Na záver uvádzam **modlitbu k svätému Vincentovi** od našich mladých landských priateľov:

Bože, náš Otče,
Skrze tvojho Syna, Ježiša, si nám povedal, ako nás miluješ,
Svoju túžbu, aby boli všetci spasení.

Počas celých dejín ľudstva muži a ženy obetovali svoj život,
hlásali, žili a svedčili o tejto láske.

Vincent de Paul, obyvateľ Lánd ako my, ty nám otváraš cestu
a dnes večer nám hovoríš:

*"Tí, ktorí konajú to, čo učil Ježiš Kristus, stavajú na skale."
"Ak je láska k Bohu ohňom, horlivosť je jej plameňom."*

Áno, Vincent, prišiel si zapáliť tento plameň na zemi, a tu,
v mieste tvojho narodenia som našiel pokoj.

Ale, pozri, dnes je stále bieda pri našich dverách, otvor nám srdcia,
aby sme milovali tých, ktorí sú zúfalí a ktorých
stretávame na našich cestách.

Daj nám svoj pohľad lásky, láskavosti voči druhým
a predovšetkým voči tým, ktorí sú osamotení a na ktorých sa zabúda.

Nech nás v ďalších dňoch pobáda pokora, pravda, odvaha a sila.

Nech sa v našich srdciach, tak ako v tvojom, oheň Božej lásky
rozžiari,
zapáli,
odovzdá ďalej
a zohrieva, pretože

"láska je nekonečne vynalievavá..."

Amen.

JÚN 2001***O b s a h*****ŽIVOT SPOLOČNOSTI**

Spomienka a proroctvo

Úvaha nad apoštolským listom Jána Pavla II.:

Novo Millennio Ineunte

Otec Fernando Quintano, Generálny direktor 1

Menovania 9

FORMÁCIA

Medveď a mníška

(Zmysel rehoľného života v súčasnosti)

Prednáška pre Vyšších predstavených Francúzska, Paríž, 13. 10. 1998,

Brat Timothy Radcliffe, OP, Predstavený rádu kazateľov ... 11

Dialóg

Sestra Therezinha Remonato, Generálna asistentka 30

AKTUALITY Z PROVINCÍÍ

Provincie južnej Ameriky a ostrovov Karibského mora:

Medzinárodné centrum vincentových štúdií

Sestra Hilda Aponte Soler 39

Provincie Európy:

Prvé stretnutie vizitátoriek Európy

Salamanka (Španielsko) od 25. 4. – 1. 5. 2001

Šesť vizitátoriek Francúzska 43

KRÁTKE SPRÁVY SPOLOČNOSTI 48